మనసే ఒక శాపం

పైడిపాల

ఇందిర కనిపించడం లేదు!

ఇందిరది తిరునాళ్ళలోనో, తిరుపతి కొండమీదో తప్పిపోయే తప్పటడుగుల వయస్సుకాదు– తప్పుటడుగులు వెయ్యడానికి అవకాశముండే పద్దెనిమిదేళ్ళ పరువం.

కాని ఇందిరది అంత తేలిగ్గా తప్పు పట్టదగిన నడవడికాదు. అందుకే ఇందిర కనిపించక పోయినా వూరంతా గుప్పుమనలేదు.

ఇందిరకు తల్లీ, తండ్రీ... సమస్తం సత్తిరాజే– అని ఇందిర భావించదు. సత్తిరాజు శాసిస్తాడు. అతని అనుమానానికి అతని అర్ధాంగి చిన్నతనంలోనే ఆహుతయి పోయింది. ఇందిర చదువు హైస్కూలుతో ఆగిపోయింది. ఆ ఇంట్లో ఆ పిల్ల కున్న ఒకే ఒక అడతోడు మంగమ్మ. ఆమె సత్తిరాజుకి అత్తగారి వరుస. భార్య పోయిన తర్వాత ఇందిర సంరక్షణ కోసం 'నా' అన్నవాళ్ళు లేని మంగమ్మకు యింట్లో చోటిచ్చాడు.

మేనల్లుడు శేఖరం ఆ వూళ్ళో పి. జి. సెంటర్లో ఎమ్మే చదువుతూ తన యింట్లో వుందామని ఆశపడినా, వీలు కాదన్నాడు సత్తిరాజు. అయినా శేఖరం కాలితో తన్నితే చూరు పట్టుకొని వేళ్ళాడే రకం కనుక అద్దె గదిలో కాలక్షేపం చేస్తూనే అడపాతడపా సత్తిరాజు యింటికి వస్తూ పోతున్నాడు.

ఇందిర తండ్రితో తప్ప సినిమాలు చూడకూడదు. పత్రికల్లో అభ్యంతర కరమయిన విషయాలున్న పుటలు చించేసి మరీ యింటికి తీసుకొస్తాడు సత్తిరాజు.

కనుపాపలా పెంచిన ఇందిర కనుమరుగు కావడం సత్తిరాజుకు ఆవేదనతో పాటు ఆశ్చర్యాన్నీ, ఆగ్రహాన్నీ కలిగించింది. రాత్రి ఏడింటికి యిల్లు చేరిన సత్తిరాజు గంట గడిచినా యిందిర కనిపించక పోయే సరికి మంగమ్మ నడిగాడు. మధ్యాహ్నం వరకు ఇందిర ఇంట్లోనే వుందనీ, తను చిన్న కునుకు తీసిన తర్వాత ఆమె కనిపించలేదనీ మంగమ్మ సంజాయిషీ చెప్పింది. ముసల్దాన్ని సత్తిరాజు నోటి కొచ్చినట్టు తిట్టాడు. ఆమె పేదరికం అన్నిటినీ సహించింది. సత్తిరాజు శేఖరం సహాయంతో ఇందిర కోసం వూరంతా గాలించినా ఆమె జాడ లేదు!

వయసొచ్చిన ఆడపిల్ల ఎవరితోనైనా లేచి పోవాలి లేదా ఏ దుండగులో కిడ్నాప్ చేసి వుండాలి. లేదా ఏ సాధువులో బైరాగులో నోరుకట్టి తీసుకొని పోవాలి– ఇంతకంటే ఇందిర అదృశ్యం కావడానికి కారణాలేం కనిపించలేదు సత్తిరాజుకి. కాని తనకు తెలిసినంత వరకు ఇందిరకు ప్రేమికులెవరూ లేరు. ఇందిరతో పాటు ఆ వూళ్ళో మరోమగాడు అదృశ్యం కాలేదు కూడా. పగటి పూట ఇందిరను ఎత్తుకుపోయే ప్రత్యర్థులూ తనకి లేరు. బైరాగులకు చిక్కే అమాయకురాలు కాదు ఇందిర. ఎంత తల బద్దలు కొట్టుకున్నా ఇందిర మాయంకావడానికి కారణం అవగతం కావడం లేదు సత్తిరాజుకి. రాత్రంతా కంటి మీద కునుకులేదు. తెల్లవారినా ఇందిర రాకపోయేసరికి అతని ఆదుర్దా అధికమయింది. ఉదయం పదిగంటల వరకు చూసి పోలీసు కంప్లైంటు యిచ్చాడు. పత్రికల్లో ఇందిర ఫొటో తో సహా ప్రకటన యిద్దామనే ఆలోచన వచ్చింది. శేఖరంతో సంప్రదించాడు.

"మావయ్యా. ఇందిర పసిపాప కాదు. పద్దెనిమిదేళ్ళ పిల్ల కనిపించడం లేదనేసరికి జనం అపార్థం చేసుకోవడం ఖాయం. పత్రికల్లోగాని, రేడియోలోగాని ప్రకటించడం చేతులారా అప్రతిష్ఠ తెచ్చుకోవడమే. పోలీసులతో పాటు మనం కూడా శక్తి వంచన లేకుండా వెతుకుదాం గానీ ప్రకటన ప్రయత్నాలొద్దు".

శేఖరం సలహా సత్తిరాజుకీ నచ్చింది. ఆ సమయంలో శేఖరం ఆపద్బాంధవుడిలా కనిపించాడు. ఆపద సత్తిరాజును బలహీనుణ్ని చేస్తోంది.

"ఒరేయ్ శేఖరం – నువ్వు ఇందూ ఎవరితోనైనా కలిసి తిరగడం చూశావురా?"

"ఛ! ఛ! ఇందూ నిప్పులాంటి పిల్ల. ఇలాంటి అనుమానం నీకెందుకొచ్చింది మావయ్యా?"

"నా మనస్సు పరిపరి విధాల పోతోంది. వయస్సులో వున్న పిల్ల ఇలా మాయమయ్యిందంటే ఏ మచ్చా లేకుండా తిరిగి యింటి కొస్తుందంటావురా?"

"మావయ్యా, ఇందూ మీద నాకా నమ్మకం వుంది. ఒకవేళ నువ్వనుకున్నట్టు ఇందూకేమైనా జరిగినా – అది ఆమె తప్పుకాదు. నీకభ్యంతరం లేకపోతే ఇందూకి జరగకూడని దేమైనా జరిగినా తనని పెళ్ళి చేసుకోవడానికి నేను సిద్ధంగా ఉన్నాను."

"శేఖరం!" మబ్బుల్లో మెరుపులా అంత విచారం లోనూ సత్తిరాజు కళ్ళు ఆనందంతో మెరిశాయి.

"నిజం మావయ్యా ఇందూ లాంటి భార్య దొరకడం అదృష్టం."

"శేఖరం. నీ ఔదార్యం నాకళ్ళు తెరిపించింది. నువ్వు అన్నివిధాలా యోగ్యుడివి. ఇందూతిరిగి వస్తే చాలు నీకిచ్చిపెళ్ళి చేస్తాను – సరేనా?"

"ఇందూ తప్పకుండా వస్తుంది. ఆ నమ్మకం నాకుంది" శేఖరం ఆశాభావం సత్తిరాజుకి ఆనందంతో పాటు కించిత్ అనుమానాన్ని కూడా కలిగించింది.

* * * * *

శేఖరం అన్నట్టుగానే ఇందిర తిరిగివచ్చింది. మర్నాడో మూడో నాడో కాదు. వారం రోజుల తర్వాత. ఆమె ఇక కనిపించదని నిరాశ చేసుకొని నీళ్ళొదులుకొన్న తర్వాత– ఓ ఉదయం బస్స్టాండ్ నుంచి రిక్షాలో యింటికొస్తున్న ఇందిరను చూసి జనం ఆశ్చర్య పోయారు. కొంతమంది వచ్చి పరామర్శించారు. ఇందిర అందరికీ నవ్వుతూ సమాధానం చెప్పింది.

"నేను మాస్నేహితురాలింటికి వెళ్ళాను–"మానాన్న అనవసరంగా కంగారు పడ్డాడు. అంతే" అని. జనానికి సత్తిరాజు సంగతి బాగా తెలుసు గనుక ఎవరూ ఇందిరను శంకించలేదు. సత్తిరాజుమాత్రం ఆమెననుమానించక పోలేదు. అందరూ వెళ్ళిపోయిన తర్వాత లోపలకు పిల్చి నిజం చెప్పమని నిలదీసి అడిగాడు. ఇందిర తొణకలేదు.

"నిజమే నాన్నా. నాకు స్కూల్లో శైలజ అనే స్నేహితురాలుండేది గుర్తుందా? దాని భర్తకి స్టేట్స్లో ఉద్యోగం. ఆ రోజు బస్స్టాండ్లో పత్రికలు కొంటున్న నన్ను చూసి తనకూడా వాళ్ళూరు రమ్మని పట్టు బట్టింది. వాళ్ళది అమలాపురం– మళ్ళీ ఎపుడు కలుస్తామో, ఈ వారం రోజులు కోనసీమ అందాల్ని కలిసి ఎంజాయ్ చేద్దామని – ఎంత మొత్తుకున్నా వినకుండా కట్టు బట్టలతో తీసుకొని పోయింది. నీకీ విషయం రాస్తే వచ్చి అక్కడ రభస చేస్తావనే రాయలేదు భయంతో. ఈ రోజు వాళ్ళు స్టేట్స్ వెళ్ళిపోతున్నారు.....!!"

"లేకపోతే మరోవారం వుందువేమో. ఆడపిల్లవన్న భయం లేకుండా బలాదూరుగా తిరిగొచ్చావన్న మాట. జనం ఏమనుకుంటారో అనే జ్ఞానం వుందా నీకు?".... సత్తిరాజు నిప్పులు చెరిగాడు.

"నాన్నా! నీ కూతుర్ని..... " ఆమె కళ్ళు వర్షించాయి. అతను చల్లబడ్డాడు.

"ఇందూ, జరిగిందేదో జరిగి పోయింది. ఇంకెప్పుడూ నాతో చెప్పకుండా యిల్లు

విడిచిపెట్టకు. త్వరలో ఓ మంచి సంబంధం చూసి నీకు మూడుముళ్ళు వేయించేస్తే నా బాధ్యత తీరిపోతుంది".

దుఃఖం ఆపుకోలేని ఇందిరను మంగమ్మ అనునయిస్తోంది.

★ ★ ★ ★ ★

సత్తిరాజు ఇందిరకు వేరే సంబంధాలు చూస్తున్నాడనే వార్త శేఖరానికి అశనిపాతమయ్యింది. ఆవేశాన్ని ఆపుకోలేక సత్తిరాజు ఎదుటపడి అడిగేశాడు.

"నే విన్నది నిజమేనా మావయ్యా?!"

"నువ్వు విన్నదేదో చెపితే నిజమోకాదో నేను తర్వాత చెప్తాను". గోరుతో చుట్టనుసి రాలుస్తూ తాపీగా సమాధానం చెప్పాడు సత్తిరాజు.

"అదే.... ఇందిరకు పై సంబంధాలు చూస్తున్నావని...."

"మరి పైసంబంధాలు చూడక ఎవరికిమ్మంటావురా?"

"ఇందిర తప్పిపోయినపుడు నువ్విచ్చిన మాట...."

"ఓహ్... అదా? - అప్పుడేదో ఆపదలో వుండి మతి స్థిమితం లేకుండా అన్నమాట

నిజమనుకున్నావా? అయినా ఇందిర కేమయినా జరిగితే నీకిద్దామనుకున్నా గాని అటువంటి దేమీ జరక్కుండానే బంగారం లాంటి పిల్లను నీకిచ్చి కట్టబెట్టమంటావా? ఆశకు అంతుండాలి. నువ్వెక్కడ? ఇందిరెక్కడ? అసలు ఇలా అడగడానికి నీకెన్ని దమ్ములురా?"

సత్తిరాజు వైఖరికి విస్తుబోయాడు శేఖరం. మారు మాట్లాడకుండా తల వంచుకొని వెళ్ళిపోయాడు. వెళ్ళినవాడు ఊరుకోలేదు. అటునుంచి నరుక్కొని రావాలనుకున్నాడు. సత్తిరాజు లేని సమయం చూసి ఇందిరను కలుసుకున్నాడు.

"ఇందూ..... నిన్నోమాట అడుగుతాను. ఏమీ అనుకోవుకదా?" నిజానికా ప్రశ్న ఏఫైనా అనుకొనేలాగేవుంది.

"అడుగు". ఇందిర ముక్తసరిగా జవాబు చెప్పింది.

"నేనంటే నీకిష్టమేగా?"

"ఇష్టం సంగతి తెలీదుగాని అయిష్టం మాత్రం లేదు".

"థాంక్స్. ఆమాత్రం దయచాలు. నువ్వంటే

మాత్రం నాకు చాలా యిష్టం. నువ్వు వారం రోజులు వూళ్ళోలేనప్పుడు మావయ్య కంగారుపడుతుంటే – నీకేమైనా జరిగినాసరే పెళ్ళి చేసుకొనేంత ఇష్టం వుందని మావయ్యతో అప్పుడే చెప్పాను. కాని మావయ్య ఇపుడు మాట తప్పుతున్నాడు. అందువల్ల నువ్వోసాయం చెయ్యాలి ఇందూ...."

"ఏవిటి?"

"నీకు అప్పుడు జరక్కూడనిది జరిగిందని మావయ్యతో అబద్ధం చెప్పాలి. అప్పుడు నిన్ను నాకిచ్చి పెళ్ళి చేస్తాడు మావయ్య."

"నేనంటే నిజంగా నీకంత యిష్టమా బావా?"

"ఇష్టమనే పదం సరిపోనంత యిష్టం. నిన్ను మనసారా ఆరాధిస్తున్నాను. నిన్ను పువ్వుల్లో పెట్టి....."

"దండకం చాలు..... ఒక వేళ నేను నిజంగా చెడిపోయాననుకో. అయినా నన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటావా?"

"నన్ను పరీక్షిస్తున్నావా? నువ్వలాంటి దానవుకాదు....."

"ఒకవేళ పరిస్థితుల ప్రభావం వల్ల అలా జరిగిందనుకో. అప్పుడు కూడా నువ్వునన్ను......."

"పెళ్ళి చేసుకుంటాను. సరేనా? మరి మావయ్యతో అబద్ధం చెపుతావా?"

"కాదు. నిజమే చెపుతాను. నేనిదివరకు చెప్పింది అబద్ధం. నేను స్నేహితురాలితో కలిసి కోనసీమ వెళ్ళలేదు. ఓ కలం స్నేహితుణ్ని నమ్మి మోసపోయాను. అతనో రచయిత. కాకినాడ ఉపన్యాసానికి వెళ్తూ నన్ను మనూరి బస్స్టాండ్ దగ్గర కలుసుకోమన్నాడు. నన్ను చూసి ప్రలోభ పెట్టి తనతో తీసుకుపోయాడు. నేను సర్వస్వం కోల్పోయిన తర్వాత తెలిసింది– అతను వివాహితుడని. నిజం తెలిస్తే జనం ఉమ్మేస్తారని స్నేహితురాలి కథ చెప్పి అందర్ని నమ్మించాను. కాని నాన్న పెళ్ళి ప్రయత్నాలు చేస్తున్నాడని కుమిలి పోతున్నాను. నేను కాబోయే భర్తను జీవితాంతం మోసం చేస్తూ నటించలేను. నీలాంటి సహృదయుడు నిజం తెలిసి కూడా నన్ను యిష్టపడి పెళ్ళి చేసుకొంటే గతాన్ని పీడకలగా మర్చిపోయి జీవితాన్ని దిద్దుకుంటాను. నాన్నతో జరిగింది యధాతధంగా చెప్పేసి నీతో...... " కృతజ్ఞతా భావంతో ఆర్ద్రమైన కళ్ళు తెరిచేసరికి శేఖరం అక్కడ లేడు!

* * * * * * *

తర్వాత శేఖరం తారసపడినప్పుడు ఆలోచించుకోవడానికి వ్యవధి కావాలన్నాడు– వారం రోజులు కాదు. పదిరోజులైనా శేఖరం తన నిర్ణయం చెప్పలేదు సరికదా– జనం తనను చూసి కొత్తగా గుసగుసలు పోవడం ఇందిరకు ఆశ్చర్యాన్ని, అసహ్యాన్ని కలిగించింది. అదే సమయంలో సత్తిరాజు ఇందిరను పిల్చి ఓ 'శుభవార్త' చెప్పాడు.

"ఇందూ. రేపు విజయనగరం నుంచి నిన్ను చూడ్డానికి పెళ్ళివారొస్తున్నారమ్మా. అబ్బాయి ఎంత అందగాడో అంత బుద్ధిమంతుడు. నువ్వు అదృష్టవంతురాలివమ్మా."

సత్తిరాజు ఆశించినట్టు ఇందిర మొహంలో ఎలాంటి సంతోషం వ్యక్తం కాలేదు. తెల్లవారే సరికి ఇందిర మళ్ళీ అదృశ్యమయ్యింది.

ఈ సారి సత్తిరాజుకి ఎవరూ చెప్పకుండానే కొంత సంగతి అర్థమయ్యింది. ఇదివరకటిలా గాబరాపడి గోల చేసుకోలేదు. పెళ్ళివారికి మాత్రం అమ్మాయి యింట్లోకి రావడానికి 'వీల్లేనందువల్ల పెళ్ళి చూపులు వాయిదా వెయ్యమని ఫోను చేసేశాడు. వారం రోజులు తిరక్కుండానే సత్తిరాజుకి ఇందిర నుంచి ఓ వుత్తరం వచ్చింది.

ప్రియమైన నాన్నకి,

ముందుగా క్షమించమని వేడుకొంటున్నాను. నేను మీతో అబద్ధం చెప్పాను. నేను కలం స్నేహంతో ఓ రచయితను నమ్మి మోసపోయాను. అంతా జరిగి పోయిన తర్వాత అతనికిదివరకే పెళ్ళయిందనీ, రచయితగా తనకున్న గ్లామర్‌తో అమ్మాయిల జీవితాలతో ఆడుకోవడం అతని కలవాటనీ తెలిసింది. అసహ్యించుకొచ్చేసాను. మీరందరూ నా మీద నమ్మకంతో నేను చెప్పింది నమ్మినా జీవితాంతం నటిస్తూ భర్తకు ద్రోహం చెయ్యడం చేతకాక నేనీ నిర్ణయం తీసుకున్నాను. ఆ మోసగాడి దగ్గరే రెండో భార్యగా అయినా బ్రతుకుదామని వెళ్తున్నా. జరిగిన తప్పులో నాకూ భాగం వుందని అతనిపేరు బయటపెట్టటం లేదు మీరు నన్ను మర్చిపొండి. నేను చనిపోయినట్లే భావించి అలాగే సమాజానికి చెప్పి నాకు తిలోదకాలు వదిలెయ్యండి.

నీ కడుపున చెడబుట్టిన ––
ఇందిర.

* * * * *

"..... ఇదీ నాకథ..... పాత్రలు మాత్రం పేర్లు మార్చి చెప్పాను" సమీర చెప్పడం ముగించి మధుబాబు కేసి చూసింది. అతడామె నీలికళ్ళ కేసి తదేకంగా చూస్తున్నాడు.

ఆమె జడలో మల్లెపూలు.... గదిలో 'సంక్రాంతి' అగరొత్తులు..... అతని దుస్తుల నిండా "మై ఛాయిస్" స్ప్రే గదినిండా వెదజల్లుతున్న

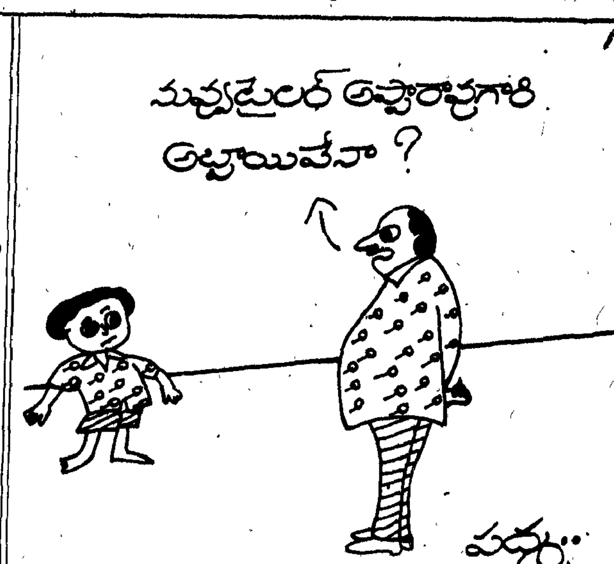

ఇ'వేమన' పద్యాలు

తీరని ఆకలి

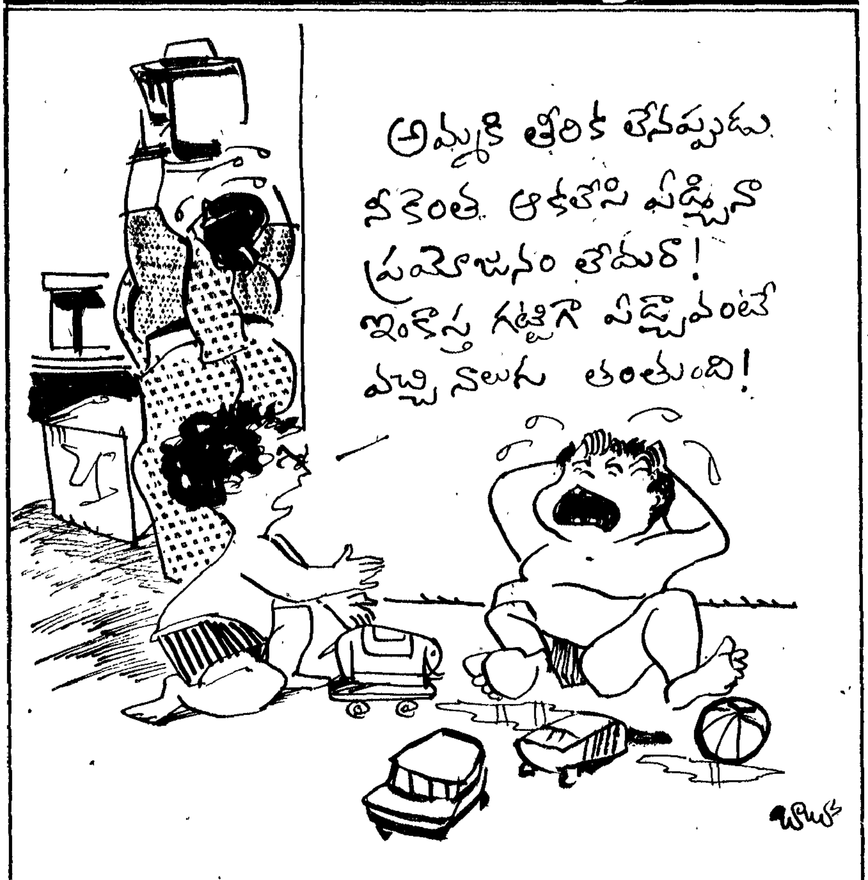

బాల్యమందు తనకు పాలపై ప్రేమచే
తల్లినపుడు చూచి తనయుడేడ్చు
తనదు పనులు తీరి తనయుని ముద్దాడు
విశ్వదాభిరామ వినురవేమ

పరిమళాలు ఆగది 'వాతావరణాన్ని' తెలియ జేస్తున్నాయి.

"సమీ...... మీ వృత్తిలో నీకంటె అందమైన వాళ్ళను చాలా మందిని చూశాను. కాని నీ అంత హృదయ సౌందర్యం వున్నదాన్ని మాత్రం నేను చూడలేదు. అసలు "సమీర" అనే పేరు వినగానే అంత అందమైన పేరు పెట్టుకున్న నిన్ను చూడాలని ఉవ్విళ్ళూరాను.

నీతో మాట్లాడిన తర్వాత నీ సాహిత్య పరిజ్ఞానం నాకు ఆశ్చర్యం కలిగించింది. బుచ్చిబాబు 'అమృతం' పాత్ర గురించీ, చలంగారి 'రాజేశ్వరి' గురించీ నువ్వు మాట్లాడుతుంటే నాకు నోట మాట రాలేదు. శ్రీశ్రీని తిలక్‌ని అప్పగిస్తుంటే – నీ అంతటి

మనసే ఒక శాపం

చదువు సంస్కారం వున్న స్త్రీ ఈ వృత్తిలో కూరుకు పోడానికి ఏదో బలమైన కారణం వుంటుందని ఊహించాను. నీ కథ తెలుసుకోవాలనే ఆత్రుత నన్ను నిలబడనివ్వలేదు.... నిన్ను బాధపెట్టి నీ కథ చెప్పించాను. నన్ను మన్నించు" మధుబాబు ఆమె రెండు చేతులూ పట్టుకొన్నాడు.

"మీలాంటి సహృదయులకు చెప్పుకోవడం వల్ల నా బాధ ఉపశమించినట్టుంది. మధుబాబుగారూ, వృత్తి పరంగా ఎందరి చేతుల్లోనో నలిగి పోయే నేనంటే మీ కసహ్యం కలగడం లేదూ?".....

"లేదు సమీ.... నీ నిజాయితీ నన్ను ఆకర్షించింది. నీ కథ విన్న తర్వాత నీ మీద అభిమానం రెట్టింపయ్యింది. నువ్వంగీకరిస్తే నిన్నీ చెరనుండి విడిపించి నిన్ను నాదాన్ని చేసుకుంటాను".

"మధుబాబూ..... మళ్ళీ నన్ను మభ్యపెట్టకండి. ఇలా ఆశపెట్టిన వాళ్ళను నేను నా జీవితంలో శేఖరం మొదలుకొని చాలమందిని చూశాను."

"కాదు సమీ.... నన్ను నమ్ము. నేనే ఆ జాబితాలో ఆఖరివాణ్ణి. నీ జీవితంలో నిజమైన మధుమాసం ఇప్పటి నుంచే ప్రారంభమవుతుంది."

"నేను అదృష్టవంతురాల్ని. నా గత చరిత్రను మర్చిపోయి నన్ను ప్రేమించే వ్యక్తి లభించక నాజీవితాన్ని బలిపెట్టాను. నన్నర్థం చేసుకొన్న మీలాంటి దేవుడు....."

"పొగడ్తలు చాలు. శారీరక సుఖం కోసం సానికొంపల వెంట తిరిగే నేను దేవుణ్ణా? ఆత్మవంచన పరవంచన చేతకాక పండంటి జీవితాన్ని నేలపాలు చేసుకున్న – హృదయ సంస్కారం ఉన్న నువ్వే దేవతవు. నేను పది రోజుల్లో డబ్బు చూసుకొని నిన్ను విడిపించి తీసుకెళ్తాను. అప్పట్నుంచీ జీవితం పొడుగునా పరస్పరం పొగుడుకుందాంలే....." ఆమె అధరాల్ని స్పృశించాడు– మధుబాబు.

"మధుబాబూ" సమీర లతలా అతణ్ని అల్లుకు పోయింది.

★ ★ ★ ★ ★ ★

పదిరోజులు ... పక్షం .... నెల.... రెండు నెలలు గడిచాయి. మధుబాబు మళ్ళీ సమీరకు కనిపించలేదు. ప్రోషిత భర్తృకలా సమీర అతని కోసం ఎదురు చూసింది. అతణ్ని కలవడానికి ఆమె చేసిన ప్రయత్నాలు వ్యర్థమయ్యాయి. అతను పని చేస్తున్నట్టు చెప్పిన ఆఫీసులో మధుబాబు అనే పేరు గల వ్యక్తి ఎవరూ లేరట!

సమీరకు పగలంతా పత్రికలే కాలక్షేపం. ఆ వారం సాహితీ సుధ వారపత్రికలో కథల పోటీ ఫలితాలు, బహుమతులు పొందిన కథలు వచ్చాయి. మొదటి బహుమతి పొందిన కథ ప్రారంభమే తనను ఆకట్టుకొంది. పూర్తిగా చదివేసరికి సందేహం తీరిపోయింది. అది తన కథే.... మధుబాబుకి మాత్రమే చెప్పిన కథ.... రచయిత పేరు చూసింది – అంశుమాలి!

'అంశుమాలి' మధుబాబు కలం పేరయి వుండాలి. మధుబాబు తనను మోసగించిన మరో మగాడు.

తను తండ్రితో చెప్పిన అబద్ధానికి కట్టుబడి వుంటే – కనీసం కాబోయే భర్తను మోసం చెయ్యగలిగితే .... తన జీవితం మరోలా వుండేది. తన నిజాయితీ తనను శపించింది...

'మనసు గతి యింతే..... మనిషి బ్రతుకింతే... మనసున్న మనిషికీ సుఖములేదంతే' ఆత్రేయ గారి పాట సమీర చెవుల్లో మార్మోగుతోంది. □